

tóriporterként, hivatása egyfajta függőség volt, és miután családjáért felhagyott vele, a feleslegesség érzése uralkodott el rajta. A gyászmunka folyamatát az indítja be, hogy Isabelle képeit kiállítják, ennek apropóján pedig az öngyilkosságot is nyilvánosságra hozó cikk jelenik meg róla.

A Trier-csomag tehát egyben van: alkotó munka, függőség, magány, az öndefiníció igénye, öngyilkosság. A lényeg mégis elveszik. Ez egyik oldalról a *Szerzők* francia hagyomány előtt tisztelgő szerepjátéka után az *Oslo, augusztusban* elért, autentikus, önazonos viszony a témához és a helyszínhez, másfelől a hangulatok és képek egyedien magnetikus hatása. Itt a gyászmunka szükségyszerűen kommunikációra kényszeríti a családtagokat, a kudarcos kommunikációs kísérletek pedig kevésbé vonják be a nézőt, mint a korábbi filmek atmoszférikus hatásmechanizmusa. Az autentikusság pedig talán az Egyesült Államokban forgatott európai filmeknél önmagában is probléma. A *Hét-köznapi* így is korrekt mozi, a Trier-hatás viszont elmarad.

FORGÁCS NÓRA

Évszakok

Les saisons – francia-német, 2015. Rendezte és írta: Jacques Perrin és Jacques Cluzaud. Kép: Michel

Benjamin, Laurent Fleutot és Eric Guichard. Zene: Bruno Coulais. Gyártó: Galatée Films / Pandora Filmproduktion. Forgalmazó: Mozinet Kft. Szinkronizált. 94 perc.

Jacques Perrin és Jacques Cluzaud a levegőt és a vizet már meghódították kamerájukkal, ideje volt hát, hogy a szárazföldön is megvessék lábukat. A *Vándormadarak* és az *Óceánok* után Európa erdei világát mutatja be a leghíresebb francia természetfilmes rendezőpáros. A téma tehát sokkal kevésbé egzotikus, mint általában, ám ez mit sem számít, hisz az *Évszakok* ugyanolyan elképesztő felvételekkel és innovatív megoldásokkal van tele, mint a korábbi filmek. A szarvasbogár röptét testközelből, a hiúz elől menekülő rókát az odújából figyelhetjük, a vaddisznóra vadászó farkasok száguldását pedig olyan természetességgel követi a kamera a fák sűrűjében, mintha csak egy sportközvetítésen kocsiznánk a futópálya mellett (az alkotópáros rendre fejlesztte magának a kívánt felvételek eléréséhez). Mert az *Évszakok* a bogarak szintjétől a bivalyokig mindent felölel, laza, kissé csapongó dramaturgiával engedve bepillantást a különböző fajok hétköznapijaiba. Hiába figyelmeztet a narrátor az elején, a film felére már majdnem elfelejtjük, hogy Cluzaud-ék nem

a mai állapotokból indulnak ki, hanem a 15 ezer évvel ezelőtti „aranykort” rekonstruálják, mikor még erdő borította az egész kontinenst. Az *Évszakok* azonban nem elégszik meg ennyivel, a második felében bemutatja a máig tartó hanyatlás időszakát is. A történelmi gyorstalpalót ugyan viszonylag ízlésesen vitték színre, és a háttérben tartották, ám a játékfilmes elemek behozatala így is gyengíti a filmet. Az ipari forradalom felé haladva egyre hangosabban sulykolt környezetvédő üzenet szép lassan rátelepszik a bámulatos képsorokra. Míg a film kijelentő módban indult, a fináléhoz érve minden képsor végére felkiáltójelel kerül, ám a kiabálás – mint általában – inkább elvesz az állítások erejéből.

JANKOVICS MÁRTON

Mindenáron esküvő

Ahora o nunca – spanyol, 2015. Rendezte: María Ripoll. Írta: Jorge Lara és Francisco Roncal. Kép: Pau Esteve Birba. Zene: Simon Smith. Szereplők: Dani Rovira (Alex), María Valverde (Eva), Jordi Sánchez (Fermin), Joaquín Núñez (Santiago). Gyártó: Atresmaedia Cine / AXN / Zeta Cinema. Forgalmazó: Vertigo Média Kft. Szinkronizált. 91 perc.

Mióta a lélekboncolgató művészfilmesként indult, de hamar a komikus műfa-

jokhoz soroló Daniel Sanchez Arévalo sebességbe kapcsolta Spanyolországban a regionális sztereotípiákon humorizáló, esküvői szituációkba helyezett romkomok gyártósorát (*Laza esküvő, Csókok és gólok*), menetrendszerűen érkeznek a szűk keretek között variálható formula újabb darabjai (*Hárommal több esküvő*), melyek olykor kiugró hazai nézettséget produkálnak (*Spanyol affér*), és exportképességükre sem lehet panasz. A fenti sort folytató *Mindenáron esküvő* rendezőnője, María Ripoll (*Tortilla leves*) egyfelől üdítő öniróniával irányítja a figyelmet a ciklus kifáradására, másrészt az Ibériai-félszigetnél is nagyobb játszótérrel választva próbálja módosítani a képletet. Így az odahaza népszerű *stand-up* komikusból a filmvásznak örökös vőlegényévé avanszált Dani Rovira Spanyolhon után immár fél Európát kénytelen átszelni a boldogító igenért. Választójával ugyanis a brit vidéken – megismerkedésük helyszínén – kelnének egybe, ha ezt nem késleltetné egy sor abszurdba hajló, váratlan próbatétel. És bár az alkotók alig bíbelődnek a hanyagul odavetett fordulatok motiválásával, a karikatúrák finomításával és az érzelmi vezérfonal elmélyítésével, végül épp ez a felületesség lesz a film

egyik erénye, hiszen az ismétlésekkel, ritmüstörésekkel és túlzásokkal hektikussá tett mesemondás olykor a nézővel összekacsintva ünnepli a drámai tétek súlyát könnyedén lerázó, tisztán önmagáért való jellem- és helyzetkomikumot. A francia repterek, amszterdami csatornák és angol ivók kulisszái között így olyan hisztérikus ütemű akadályfutás bontakozik ki, melyben a hűség pillanatnyi megingása sem sokkal jelentékenyebb tényező, mint egy kábítószeres sütievő-párbaj vagy egy sajtgörgető verseny. Áruklodó azonban, hogy még így is a karikírozottan ábrázolt spanyol jellem típusokhoz kapcsolódnak a film legjobban sikerült poénjai.

ÁRVA MÁRTON

Szívecskéim

Caprice – francia, 2015. Rendezte és írta: Emmanuel Mouret. Kép: Laurent Desmet. Zene: Giovanni Mirabassi. Szereplők: Emmanuel Mouret (Clément), Virginie Efira (Alicia), Anais Demoustier (Caprice), Laurent Stocker (Thomas). Gyártó: Moby Dick Films / Arte France. Forgalmazó: Vertigo Media Kft. Feliratos, 100 perc.

Noha Emmanuel Mouret az elmúlt két évtized nagyjából tizenhatodik lelkesen magasztalt aspiránsa a „Francia Woody Allen” mind kétesebb értékű

titulusára, féltucatnyi művet számláló eddigi romkom életműve alapján a párizsi színész-író-rendező inkább valahol Antoine Doinel és Fernandel keskeny metszetében helyezkedik el. Legfrissebb, *Szívecskéim* című alkotásában bumfordi bájú, tisztalelkű és vadromantikus entellektüel-figurája a számos *Harry és Sally* verzió után (*Költözők szerelem, Csak egy csók*) ezúttal a *Sztárom a párom* alapszituációjában próbál szerencsét: álmodozó tanárhőse csodás véletlen folytán megismerkedik, majd boldog párkapcsolatba lép az évek óta távolról rajongott színésznővel – a konfliktust ezúttal nem a két világ összeférhetlensége okozza, hanem egy lelkes fruska, aki hasonló elvakult imádatot táplál a főhős iránt, ám ezt jóval aktívabb és látványosabb módon nyilvánítja ki, takaros szerelmi három- (majd négy-) szöveget teremtve.

Mouret filmje ezúttal is egyformán szűken méri a műfaji és szerzői érdemeket: míg utóbbi kimerül a szokásos mafla lúzer figura reflexióiban és a hátterekben elhelyezett rajzok ironikus kommentárjainak egész életművön végigvonuló kézjegyében, addig a *Szívecskéim* romkom-fronton sem kínál többet egy erőltetett romantikus konfliktus repetitív helyzetekre épülő cselekményénél, időn-

ként komikus közjátékokkal megspékelve. Ami miatt némiképp kiemelkedik a film Mouret középszerű alkotásai közül, az a keserűbb végkifejlet: a happy end felszíne alatt nem csupán a párkapcsolatok illuzórikus, önáltató természetéről vetít sötétebb képet, de némi művészi önkritikát is gyakorol főhőse alakjában, aki az írást jelképező üde, őszinte Caprice-t bánatos bocitekintettel, de szemrebbenés nélkül beáldozza a nagypályát jelentő sztár-pár kedvéért.

VARRÓ ATTILA

A mi jövőnk

Nos futurs – francia, 2015. Rendezte és írta: Rémi Bezançon. Kép: Antoine Monod. Zene: Pierre Adenot. Szereplők: Pierre Rochefort (Yann), Pio Marmai (Thomas), Mélanie Bernier (Estelle), Camille Cottin (Géraldine). Gyártó: Mandarin Films / Gaumont. Forgalmazó: Vertigo Media Kft. Feliratos, 97 perc.

A francia film ifjúsági szelleamisége vélhetően mindenki számára ismert, hála az üde Sophie Marceau nevével fémjelzett, szép emléké Házibuli-opuszoknak, ám ezen filmek jelentősége valószínűleg csak Rémi Bezançon művének megtekintése közben tudatosul a nézőben. A *Mi jövőnk* főhőse egy kiegyőfélben lévő, harmincas éveit taposó, sikeres

üzletember. Hol szép lakásában, kvalitásos barátnője csacsogását hallgatva, hol pedig végeleáthatatlan munkahelyi meetingeken bambul savanyú képpel maga elé, alkalmanként pszichológusának kanapéján mered a szemközi falon elhelyezett süllyedő Titanicot ábrázoló festményre. Élete nyilvánvalóan nélkülözi a kalandokat vagy a tartalmasnak mondható emberi kapcsolatokat – erre ő maga akkor jön rá, amikor meglepetés szülinapi bulija alkalmából régi fotók kerülnek elő a gimis évekből és hirtelen óhatatlan vágyat érez, hogy felkeresse akkori barátait. Első körben hajdani legjobb pajtásával veszi fel a kapcsolatot, aki látszólag nem hagyta hátra kamaszkori önmagát – gyorsétteremben keresi zsebpénzét, farmerkabátban és motorral jár, reggelire huncutul fröccsöt fogyaszt a sarki krimóban, becses Playboy-gyűjteményt őriz lepukkant legénylakásában. Felelevenítve a múltat elhatározzák, hogy rekonstruálnak egy annak idején számukra jelentős bulit, amely mint utólag kiderül sokkal többről szólt annál, minthogy pusztán jól érezték magukat. Bezançon filmje rendkívül kiegyensúlyozatlan; pont akkor veszíti el tájékozódási pontját a sztoriban, amikor két főhősének érzelmi kapcsolatát kellené egyengetnie. Mindezt tetézi,

hogy erős vizuális elemeket változtat hosszadalmas, a történet kibontakozását erősen lefékező dialógokkal, laposkás szituációkkal. Mindazonáltal a film utolsó negyedében magára talál; a *Mi jövőnk* egy lassú, de ritkaságszámba menő szép és megható történet az elvesztett ifjúkorról és a barátságról.

ALFÖLDI NÓRA

Eddie, a sas

Eddie the Eagle – angol-amerikai, 2016. Rendezte: **Dexter Fletcher**. Írta: **Sean Macaulay** és **Simon Keaton**. Kép: **George Richmond**. Zene: **Matthew Margeson**. Szereplők: **Taron Egerton** (Eddie), **Hugh Jackman** (Bronson), **Christopher Walken** (Warren), **Rune Temte** (Björn). Gyártó: **Marv Films / Saville Productions**. Forgalmazó: **InterCom**. Szinkronizált. 105 perc.

Kitartásról, törhetetlen akaratról és elszántságról egyféleképpen lehet igazán szívhöz szólóan beszélni: ha a hős mindennek tűnik, csak hőiesnek nem. Michael „Eddie” Edwards, a világ első (és utolsó) brit síugró-olimpikonjának története tökéletesen alkalmas erre, pont úgy, ahogyan a *Jég veled!* – épp ugyanezen a téli olimpián induló – jamaikai bobcsapatának sztorija is az volt. A főszereplőben ugyanis nincs semmi olyan szuperhősi tulajdonság, ami ab ovo tisztelget parancsolna, sőt: a tisztel-

let azért épül fel fokozatosan, mert a főhős milliányi gyengesége dacára is leküzd minden akadályt. Ügyefogyottságában nem emelkedik vörös palástos idolként a néző fölé, hanem még nála is lejjebbről indulva mutatja meg, hogy ha soha nem adjuk fel, akárhonnán vezethet út a csúcsig. Márpedig ennél jobb receptet még nem talált fel a filmtörténet a közönség manipulálására – a szó legne-mesebb értelmében.

A már-már a fogyatékoságig szerencsétlen, magát a teljes esélytelenségből (Angliában nem is létezik a síugrás mint sport) egészen az olimpia utolsó helyezéséig felküzdő Eddie történetében épp ez a mindent átható emberközelség az, ami miatt a sablonokat egyébként meg nem haladó film mégis bájos, sőt megható tud lenni. A dramaturgia az utolsó szögig ismert: adott a lecsúszott ex-sportoló, akinek esze ágában sincs edzeni a botcsinálta újoncot, amiből persze mégis sikeres, közös felkészülés lesz, miközben az edző maga is újra összeszedi magát – így a számlán végül a sportoló sikere mellett a másik tétel a partner jellemfejlődése lesz. És a leginkább hollywoodias manírok el is maradnak (feltűnő például, hogy a fiú szüzessége ez egyszer nem leküzdendő akadályként jelenik meg), és a lélektani háttér kifejtése – a lehúzó és a

támogató közegek hatásának vizsgálata – is kifejezetten intelligens. Néha egy kis ugrás is elég egy rekord beállításához.

KOVÁCS BÁLINT

Zoolander 2

Zoolander 2 – amerikai, 2016. Rendezte: **Ben Stiller**. Írta: **Justin Theroux**. Kép: **Daniel Mindel**. Szereplők: **Ben Stiller** (*Zoolander*), **Owen Wilson** (Hansel), **Penélope Cruz** (Valentina), **Will Ferrell** (Mugatu), **Kristen Wiig** (Alexanya). Gyártó: **Red Hour Films / Scott Rudin Productions**. Forgalmazó: **UIP_Duna** Film. Szinkronizált. 102 perc.

A kultusz hatóságát bemérni. Alátalán a vígjátékok esetében a legnehezebb. A moziban csak mérsékelttel sikeres filmek idővel, az újranézés hatására kicsi, de annál masszívabb rajongótáborokat termelhetnek ki, akik lelkesen idézgetik ked-

venc poénjaikat a többi beavattal összekacsintva.

A *Zoolander*ről sem tudható, pontosan mennyire épült be a köztudatba, és bár a moziban nem bukott meg, a bemutató szerencsétlen időzítése miatt – 9/11 után pár héttel tartották a premierjét –, csak utólag futhatta ki magát. A mém-alapanyaggá válásban a legnagyobb szerepe talán a korszerűtlenségének lehetett – a 90-es évek divatvilágának kiparodizálásával alaposan elkéstek Ben Stillerék. A szatíra helyett így a totálisan idióta karakterek, az abszurdba hajlító, l'art pour l'art poénok váltak a fő attrakcióvá, csak úgy, mint a szellemiségében és humorában rokon McKay-Ferrell produkciókban (*A híres Ron Burgundy legendája*, *Taplógáz*, *Pancser Police*).

A *Zoolander* második része is hasonló kottából készült, mint a közelmúlt kultvígjáték-folytatásai (*Dumb és Dumber kettyó*, *Anchorman: A legenda folytatódik*), vagyis a legfőbb cél a rajongók kiszolgálása, az eredeti kultuszának ápolása volt. A kémthriller vázra felhúzott komédia a többet, harsányabbat, látványosabbat elvét követve Rómába teszi át a helyszínt, megsokszorozza a vendégcelebek számát, és az első rész visszatérő poénjait kivétel nélkül továbbgörgögteti. A célt érő és az elhibázott poénok aránya hasonlóan alakul, mint az eredetiben – és ezúttal is

Will Ferrell lopja el a show-t –, még ha a keményvonalas rajongók egy részének nehéz is lehet szembesülni azzal, hogy blőd-ség tekintetében nincs különbség a két film közt. A *Zoolander 2* legnagyobb szexepilje, hogy nem szégyelli az olcsó eszközöket, sőt kigúnyolja a hipstermentalitást, amely már csak a szarkazmus szűrőjén képes látni a világot, és rajongását is kényszeresen posztmodern íróniába burkolja.

BASKI SÁNDOR

A Beavatott-sorozat: A hűségés

The Divergent Series: Allegiant – amerikai, 2016. Rendezte: Robert Schwentke. Írta: Veronica Roth regényéből Noah Oppenheim, Adam Cooper és Bill Collage. Kép: Florian Ballhaus. Zene: Joseph Trapanese. Szereplők: Shailene Woodley (Tris), Theo James (Négyes), Naomi Watts (Evelyn), Octavia Spencer (Johanna), Jeff Daniels (David). Gyártó: Lionsgate / Red Wagon / Summit Entertainment. Forgalmazó: Freeman Films. Szinkronizált. 120 perc.

A beavatott-sorozat a *young adult* franchise-ok bevált marketinges fogásával tér vissza, mikor a záró etűd a fantasy és poszt-apokaliptikus elődök példáját követve két részre bontva érkezik a mozikba – ráadásul a látványos finálét közvetlenül megelőző események ezúttal sem elegendők ahhoz, hogy önmagukban kitöltsenek egy két órás filmet. A könyvtológia befejező részének első felvonásában, A *hűségés*ben a főszereplők kis csapata a gigantikus kísérleti labornak bizonyult Chicago falain túlra merészkedik, hogy megkeressék, kik és miért tesztelték őket. Ahogy azonban nyílik körülöttük a tér, úgy vesztí el a film minden lendületét - a nagy konspiráció pedig csupán kilúgozott, ötletellen disztópiának bizonyul. Míg az előző két részt a lendületes ritmus, illetve a látványos, pör-

gős jelenetek megmentették a tökéletes érdektelenségtől, itt a kezdeti néhány akciót követően a cselekmény elkerülhetetlenül unalomba fullad, amin a szinte szünet nélkül, már-már arrogánsan dühögő zene sem tud segíteni. Az antagonista szerepére ismét egy ismertebb színészt sikerült felkérni: a *Newsroom* című sorozattal, illetve a *Mentőakció*val és a *Steve Jobs*-filmmel újra reflektorfénybe kerülő Jeff Daniels a soványka szerepben az egyetlen értékelhető alakítást hozza. Robert Schwentke rendező egyszerűen kilökte szereplőit egy eddigiéknél nagyobb, hi-tech játszótérre, ahol viszont sem a science fiction lehetőségeket, sem a morális kérdések feszegetésében rejlő feszültséget nem sikerült kiaknázniuk a készítőknél. A megoldás: visszavonulni az ismerős fedezékbe, a sablonos dramaturgiai elemek közé. A helyszín így újra Chicago, a záró kaland pedig önmaga buta paródiájába fordul. Így minden epizód annak újabb ékes bizonyítéka, hogy nemcsak a szerző, Veronica Roth nem gondolta végig konzekvensen az általa kitalált világot, hanem a filmváltozat készítői sem vették a fáradságot, hogy épkezláb adaptációt gyúrjanak a gyengécske alapanyagból.

SÁNDOR ANNA

Támadás a Fehér Ház ellen 2. - London ostroma

London Has Fallen – amerikai, 2015. Rendezte: Babak Najafi. Írta: Katrin Benedikt, Christian Gudegast. Kép: Ed Wild. Zene: Trevor Morris. Szereplők: Gerard Butler (Banning), Aaron Eckhart (Asher), Morgan Freeman (Trumbull), Jackie Earle Haley (Mason), Angela Bassett (Jacobs). Gyártó: Millennium Films / LHF Film. Forgalmazó: Big Bang Média. Szinkronizált. 99 perc.

Ha van tanulsága a *London Hostromának*, az minden bizonnyal az, hogy a *Drágán add az életed!* nyolcvanas évek végén megtalált csodareceptje, amely a helyszín variálásával bő egy évtizedig kiapadhatatlan forrást biztosított mára klasszikussá érett

akciófilmek sorának, még akkor is bombabiztos Jolly Jokerként működik, ha nagyon igyekeznek elbaltázni. A bányászatban előzményére és Emmerich vonatkozó dolgozatára is rálicitáló műalkotás az a fajta zászlólengető amerikai revans-fantázia, amiről azt hittük, rég eljárt felette az idő, de a több száz(!) rosszfiút igénylő, teljesen elrugaskodott terrorista-mesterterv és a sokaknál bizonnyal fejfájást okozó ideológiai maszlag ellenére bőven nézhetővé teszi a felesleges sallangok nélküli, tökéletesen formulakövető cselekmény, valamint Butler és Eckhart mostanra összeérett *buddy*-párosa. Utóbbiak ezúttal közösen kényszerülnek macska-egér játékba a városnyira kitágított színtéren – a humoruk ugyan száraz és a kelleténél szórványosabb, de azért működik a kémia. A megbízható menetrend szerint érkező tűzharckoknak és hentesléseknek köszönhetően az adrenalin szintre nincs panasz, az egészségesen rövid játékidő alatt a legtöbb suspense-t azonban ezzel együtt is az a jelenet tartogatja, ahol az Angela Merkel-alteregő a nyugati vezetőket kiiktató nagyszabású merénylet előtt testőre intése ellenére magához enged egy virággal kedveskedő kislányt. A zsánerélvezetek kopója egy-

szere szagot fog: csak nem otromba, bár adekvát metafora következik ettől a nyolcvanas évekből előlépett, minden politikai korrektségtől mentes filmlektürtől, amiben az ügyeletes McLane-klon kreatív neologizmussal „Faszomisztánnak” titulálja a bajkeverők földjét? Báránybőrbe bújt farkasoknak nyitunk ajtót a humanizmus jegyében, visszhangzik a súlyos üzenet a rágszától percegő székcsokor között (Donald Trump a levegőbe bokszol a háttérben)? Lelőjük a poént, bár ez utóbb csupán vörös heringnek bizonyul.

ANDORKA GYÖRGY

Momentum

Momentum – dél-afrikai-amerikai, 2015. Rendezte: **Stephen S. Campanelli**. Írta: **Adam Marcus** és **Debra Sullivan**. Kép: **Glen MacPherson**. Zene: **Laurent Eyquem**. Szereplők: **Olga Kurylenko** (Alex), **Morgan Freeman** (Szenátor), **James Purefoy** (Washington), **Jenna Saras** (Jessica). Gyártó: **Azari Media / Thaba Media**. Forgalmazó: **Pro Video Film**. Szinkronizált. 96 perc.

Az alsó polcos VHS-borítók fülszövegeiből forgatókönyvet barkácsolni önmagában nem elvetélt ötlet, leszámítva ha vérelen komolyan gondolják. A szupertolvajjá vedlett ex-ügynök utolsó

munkája balul sül el. Meglátják az arcát és a véletlenül birtokába került kényes információk miatt a gonosz politikai bérgyilkosai üldözőbe veszik. A rablás-menekülés-számlálás szentháromsága köré szótt sztoriban egyetlen, többé-kevésbé aktuálisnak nevezhető elem akad: a múlt démonaival viaskodó kőkemény főhőst egy egykori modellel és Bond-lány alakítja. Olga Kurylenko kitarotán hajt az Angelina Jolie kiesésével megüresedett „első számú női akciósztár” pozíciójára, jelen állás szerint mérsékelt sikerrel. Egy teljességgel önkéntelen, éppen ezért tökéletes geg pompás tömörséggel világít rá a színésznő hálátlan szerepére. A rendőrség a szemtanúk segítségével fantomképet készít, ami pontosan olyan, mint ha Mrs. Pittet látták volna a helyszínen. A maró írónia csak fokozódik, mert hősnőnk gyorsan zölddé változtatja a szeméit és barnává a haját, majd minden lehetséges irányból megmutatja a fehérenműbe csomagolt idomait. A kerekded formák gondos szemrevételezése után a színésznő androgün bosszúállóvá változik és megütközik ugyan az ellenféllel, a menetrendszerűen érkező klisék ellen tehetetlen.

Persze nemcsak ő, de a rendező is elbukja a csatát. Szorgalmasan csattog a vágóolló

és ír le hajmeresztő köröket a kamera, a kiszámíthatóság és az üresség ellen nincs orvosság. Kettőn képesek csak dacolni a panelek unalmával, merőben más taktikával. Míg Morgan Freeman a vele született hívős eleganciával ússza meg a haknit, a tévésorozatokból ismerős James Purefoy az önparódia határán játszva küzd a párbeszéddekkel. Látható élvezettel bújik a velejéig romlott bérgyilkos bőrébe, némi örömet csempészve ebbe a lelketlen és teljességgel felesleges produkcióba.

HUBER ZOLTÁN

Egyiptom istenei

Gods of Egypt – amerikai, 2016. Rendezte: **Alex Proyas**. Írta: **Matt Sazama** és **Burk Sharpless**. Kép: **Peter Menzies Jr.** Zene: **Marco Beltrami**. Szereplők: **Gerard Butler** (Seth), **Brenton Thwaites** (Bek), **Nikolaj Coster-Waldau** (Horus), **Courtney Eaton** (Zaya), **Rufus Sewell** (Urshu). Gyártó: **Pyramania / Summit Entertainment / Thunder Road Pictures**. Forgalmazó: **Big Bang Media**. Szinkronizált. 127 perc.

Hollywood régóta húz hasznót a Közel-Kelet egzotikumából, elég olyan mozikra gondolni, mint az *Arabiai Lawrence*, az *Indiana Jones*, vagy a *Múmia*-franchise. Nem készült viszont az Álomgyárban elrugaskodottabb kosztümös eposz, mint az *Egyiptom istenei*. Ebben a filmben az is-

tenek a halandók között élnek, és annyi különbözeti megőketőlük, hogy szinte szuperhősök: kosárlabdázó természetűek, képesek szörnyekké alakulni (mint a *Transformerek*), és vér helyett arany csörge-dezik az ereikben (ami pedig anélkül is fröcsöghet, hogy a gyártóknak aggódniuk kellene az előnytelenül magas korhátár-besorolás miatt). Ráadásul csupa fehér színész játssza a főbb szerepeket, de ez még a legkisebb probléma a filmmel.

Alex Proyas fantasy-világa kevés releváns és egyedi törvénnyel bír, de a rendező még saját szabályait sem tartja tiszteletben. Olyan akadályokat állít hősei elé, amiket mondvascsinált módszerekkel oldanak meg, néha például (a filmírásban többnyire komoly tabunak számító) *deus ex machina* segítségével. Egy rejtvényt tippeléssel fejtenek meg, a szfinx ellen pedig a tudás istenéhez fordulnak, mintha telefonos segítséget kérnének egy kvízshowban. A cselekmény tündérmesének is beillik, és inkább az *Oroszlánkirállyal* és az *Aladdinnal* rokonítható, mint az óegyiptomi Ozirisz-mítosszal: a gonosz Széth megöli az istenek királyát, és száműzi az elkényeztetett trónörökösöt, Hóruszt, aki aztán egy halandó segítségével vág vissza. Olyan ez a film, mint egy videojáték-adaptáció: a hősök gépiesen oldanak meg különféle egyszerű kül-

